

ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ ΕΚΘΕΣΙΣ ΤΟΥ 1873
ΓΑΥΠΤΙΚΗ.



ΜΗΤΗΡ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ

ὑπὸ Μ. DELANCHE.

δὲ τὸν Ἰούλιον τοῦ 1859 ἀναλαβὼν τὸ παλαιὸν χαρτοφυλάκιόν του, παρετκένευσεν εὐτόλμως μεταρρυθμίσειν ῥιζικὴν τοῦ φορολογικοῦ συστήματος κινδυνεύσας νὰ χάσῃ ἕνεκα τούτου καὶ τὴν θέσιν του τὴν ἐν τῷ ὑπουργείῳ Ρουσσέλ καὶ Παλμερστῶνος τῷ 1860. Οἱ οἰκονομολογικοὶ ὄμως συνδυασμοὶ τοῦ πρὸς ἐξίσωσιν τοῦ προϋπολογισμοῦ, ἄνευ αὐξήσεως τῶν φόρων, ἐθχυμάσθησαν ὑφ' ὅλης τῆς Εὐρώπης.

Ἐτερον ζήτημα δύσκολον καὶ μέγα ὑποστηρίχθη ὑπὸ τοῦ Γλάδστωνος εἶνε τὸ περὶ καταργήσεως τῆς

Ἰρλανδικῆς ἐκκλησίας, καὶ ἐπομένως περὶ χωρισμοῦ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Κράτους, πρὸς ὄφελος τῶν Ἰρλανδῶν τοὺς ὁποίους εἶχεν ἀφανίσει ἡ κληρικὴ ἀριστοκρατία. Περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ 1868 τὸ νομοσχέδιον τοῦτο συνεζητήθη ὑπὸ τῆς Βουλῆς τῶν Κοινοτήτων, ἀλλ' ἀπερρίφθη ὑπὸ τῆς τῶν Λόρδων. Ὁ Γλάδστων κατέστησεν αὐτὸ κοινότατον διὰ τῶν πρὸς τὸν λαὸν ἐγκυκλίων καὶ ἀγορεύσεών του. Καὶ πρωθυπουργὸς δὲ μετ' ὀλίγον γενόμενος, τὸ ὑπεστήριξε πάσει δυνάμει· συμβοηθὸν ἔχων τὰς ὑπὲρ αὐτοῦ ἐκδη-



ΓΛΑΔΣΤΩΝ

Ἀρχηγὸς τοῦ φιλελευθέρου κόμματος· πρῶτον πρωθυπουργὸς τῆς Ἀγγλίας.

λώσεις τῆς κοινῆς γνώμης. Μεθ' ὅλας δὲ τὰς προσπάθειάς τῶν ἀντιπάλων, τὸ περὶ τῆς Ἰρλανδικῆς Ἐκκλησίας νομοσχέδιον τοῦτο τοῦ Γλάδστωνος ἐγένετο παραδεκτὸν κατὰ τὸν Μάρτιον τοῦ 1869 μετὰ τεσσάρων νυκτῶν σφοδρῶν συζητήσεων. Μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἡ Βουλὴ ἀπέρριψεν ἕτερον νομοσχέδιον τοῦ Γλάδστωνος διὰ ψήφου 287 κατὰ 284 καὶ μετὰ σφοδρῶν ἐπίσης συζητήσεων. Ὑπέβαλε λοιπὸν τὴν παραιτήσιν του ἀποδεκτὴν γενομένην ὑπὸ τῆς βασιλίσσης καὶ ἀνετέθη εἰς τὸν Δισραέλην ὁ σχηματισμὸς νέου ὑπουργείου. Ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ Δισραέλης δὲν ἠδυνήθη νὰ σχηματίσῃ νέαν κυβέρνησιν διότι δὲν τῷ ἐδόθη ἡ διάλυσις τῆς Βουλῆς, ἔμεινε πάλιν ὁ Γλάδστων εἰς τὰ πράγματα μέχρι τέλους τοῦ 1873, ὅτε βλέπων ὅτι δὲν ἔχει πλειοψηφίαν ἐν τῇ Βουλῇ διέλυσεν αὐτὴν καὶ ἐγένοντο νέαι ἐκλογαί. Ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ νέᾳ Βουλῇ δὲν εἶχε πλειοψηφίαν ὥστε ἠναγκάσθη νὰ παραιτηθῇ κατὰ τὸν

παρελθόντα Φεβρουάριον. Διάδοχος δὲ αὐτοῦ ἐκλήθη ὁ Δισραέλης ὁ ἀρχηγὸς τοῦ συντηρητικοῦ κόμματος.

Ὡς ῥήτωρ ὁ Γλάδστων διεκρίθη κατὰ πρῶτον ἐν τῇ Βουλῇ τῶν Κοινοτήτων, διὰ τῆς εὐφραδείας καὶ τῆς δυνάμεως τοῦ λόγου του. Μελετήσας πολὺ τὴν Ἱστορίαν, τὴν Θεολογίαν καὶ τοὺς κλασικοὺς συγγραφεῖς, ἐκ τῆς τριπλῆς ταύτης πηγῆς ἀρέσεται τῶν λόγων του τὰ παραδείγματα καὶ τὴν δύναμιν, ὥστε οἱ συμπατριῶταί του λέγουσι περὶ αὐτοῦ ὅτι «ἐμιλεῖ ὡς δεκάτη Μούσα». Ἰδίως δὲ ἡ διαλεκτικὴ του διεκρίθη κατὰ τὴν συζητήσιν οἰκονομολογικῶν καὶ ἐμπορικῶν ζητημάτων. Κατὰ τὰ τελευταία δὲ ταῦτα ἔτη παρετηρήθη ὅτι καταγίνεται περὶ ζητήματα γενικώτερα καὶ δημοτικώτερα, τὰ ὁποῖα συνιστῶσιν, οὕτως εἰπεῖν, τὸ φιλοσοφικὸν μέρος τῆς πολιτικῆς.

Πρὸς τὸν ἔξοχον τοῦτον ἄνδρα οἱ Ἕλληνες ἰδίᾳ

ὀφείλομεν εὐγνωμοσύνην, διότι οὐ μικρὸν χρόνον τῆς ζωῆς του ἀφιέρωσεν εἰς τὴν μελέτην τοῦ κορυφαίου τῆς ἑλληνικῆς φιλολογίας, τοῦ Ὁμήρου καὶ δὴ τῷ 1861 ἐξέδοτο Μελέτας περὶ Ὁμήρου καὶ τῶν ὁμηρικῶν χρόνων. Ἦδη δὲ φιλοπονεῖ νέον σύγγραμμα ἱστορικὸν καὶ κριτικὸν περὶ τοῦ ἑλληνικοῦ δράματος ἐν τόμ. 8. Ἐχων δὲ ἑκτακτον δεξιότητα περὶ τὸ αὐτοσχεδιάζειν, συντάσσει τὸ πολύτιμον τοῦτο πόνημά του βοηθούμενος ὑπ' ὀλίγων σημειώσεων, καὶ ὑπαγορεύων ἐκ τοῦ προχείρου εἰς τινὰς στενογράφους δύο

ῥάσας καθ' ἑκάστην τὴν δὲ ἐσπέρην στέλλονται τὰ χειρόγραφα εἰς τὸ τυπογραφεῖον.

ΔΙΣΡΑΕΛΗΣ



ΔΙΣΡΑΕΛΗΣ

Πρωθυπουργὸς τῆς Ἀγγλίας καὶ ἀρχηγὸς τοῦ συντηρητικοῦ κόμματος.

ἐγεννήθη ἐν Λονδίῳ κατὰ τὸν δεκέμβριον τοῦ 1803 ὥστε εἶνε κατὰ τέσσαρα ἔτη πρεσβύτερος τοῦ ἀντιπάλου του Γλάδστωνος. Κατάγεται δὲ ἐξ Ἑβραίων ὡς φαίνεται καὶ ἐκ τοῦ ὀνόματός του καὶ τοῦ ἐπιθέτου, τὰ ὁποῖα εἶνε Ἰσραηλιτικά. Οἱ πρόγονοι αὐτοῦ διωχθέντες ἐξ Ἰσπανίας ὑπὸ τῆς ἱερᾶς ἐξετάσεως λήγοντος τοῦ 16^{ου} αἰῶνος, κατέφυγον εἰς Ἑνετίαν ἔπου καὶ ἔζησαν μέχρι τοῦ 1750 ὅτε ὁ πάππος αὐτοῦ ἀναχωρήσας ἐκεῖθεν ἦλθε καὶ ἀπεκατέστη ἐν Ἀγγλίᾳ. Ὁ μικρὸς Βενιαμὴν πενταετὴς μόλις ὦν ἐβαπτίσθη Χριστιανὸς (διαμαρτυρούμενος) ὑπὸ τοῦ Ἰσραηλίτου πατρὸς του ἐκδικουμένου τρόπον τινὰ τὴν ἐν Λονδίῳ Συναγωγὴν μετὰ τῆς ὁποίας εἶχε ψυχραθῆ. Διακούσας τὰ γυμνασιακὰ μαθήματα προσεκολλήθη ὡς γραφεὺς παρὰ τινι γραφεῖω τρία ὅλα ἔτη μείνας ἐν αὐτῷ. Ἀλλ' ὁ Δισραέλης δὲν ἐγεννήθη διὰ νὰ ζῆσῃ ὡς γραφεὺς, ἀλλοῦ ἦτο τὸ στάδιον, ἐν ᾧ ἔμελλε νὰ διξασθῇ. Μόλις ἦτο 21 ἐτῶν τῷ 1826, ὅτε βιβλιο-

πώλης τις ἀνέθηκεν αὐτῷ τὴν σύνταξιν ἐφημερίδος ὁ Ἄντιπρόσωπος. Ἡ ἐφημερίς αὕτη ἐξ ἑνὸς μηνός ἐξῆσε καὶ δι' αὐτὴν ἐδαπάνησεν ὁ ἐκδότης βιβλιοπώλης πεντακοσίας χιλιάδας φράγκων. Ἐκ τῆς ἀποτυχίας τῆς ἐφημερίδος ἀποδεικνύεται ὅτι τὸ στάδιον τῆς δόξης τοῦ Δισραέλη δὲν ἦτο ἡ ἐφημεριδογραφία. Ἰδίαν κλίσιν ἠσθάνετο πρὸς τοὺς τὸ ῥεῖς (τοὺς ἀριστοκράτας) ἀλλὰ περιφρονηθεὶς ἐπὶ τούτων—τῶν ὁποίων ἤδη εἶνε ὁ ἀρχηγός—ἐξεδικίθη αὐτοὺς γράψας τῷ 1826 μυθιστόρημα τρίτερον τὸν Βιβιανὸν Γρέϋν ἐν τῷ ὁποίῳ περιγράφει διὰ πολλῆς δριμύτητος καὶ δυνάμεως τὰ ἦθη καὶ τὰς ἀπαιτήσεις τῆς ἀριστοκρατίας. Λέγουσι δὲ ὅτι ὁ ἦρωας τοῦ μυθιστορήματος τούτου εἶνε αὐτὸς ὁ Δισραέλης φιλέδοξος, πολυμήτρως, ἐν μόνον μέσον ἐν τῇ πολιτικῇ παραδεχόμενος τὸν δόλον, καὶ ἕνα σκοπὸν, τὴν ἐπιτυχίαν. Τὸ πρῶτόν του τοῦτο δοκίμιον ἔτυχεν ἀρίστης ὑποδοχής. Ἐναθαρρυνθεὶς λοιπὸν ἐκ τῆς ἐπιτυχίας του, καὶ

χώδης, ὁ οὐρανὸς ἀσέληνος, τὰ κύματα μαῦρα καὶ ἀγριωπὰ ἐρίπτοντο κατὰ τῶν βράχων καὶ ἤφριζον, καὶ σφοδρὸς ἄνεμος συρίζων ἐμάστιζε τὰ κύματα. Ὁ Νικόλαος ἔδεσε βρεῖαν πέτραν εἰς τὸν λαιμὸν τοῦ δυστυχοῦς ζώου, τὸ ὁποῖον ἔτρεμεν ὑπὸ τοῦ πυρετοῦ καὶ τοῦ ψύχους, καὶ ἀρπάσας αὐτὸ βιαίως τὸ ἔρριψεν εἰς τὰ μαινόμενα κύματα. Κρότος μόνον ὑπόκωφος ἠκούσθη ὅτε τὸ σῶμα ἔπεσεν εἰς τὴν θάλασσαν, ἀλλ' οὐδεμίᾳ κραυγῇ. Ὁ νέος ὀλίγον τι αἰσχυνόμενος διὰ τὴν πράξιν του, ἔκυψεν εἰς τὴν θάλασσαν — διὰ τὴν ἰδῆ. Ἄλλ' ἐνῶ ἔκυπτεν, ἐπῆρεν ὁ ἄνεμος τὸν πῖ-

λὸν του καὶ τὸν ἔρριψεν εἰς τὴν θάλασσαν. Παρατηρεῖ ἐδῶ, παρατηρεῖ ἐκεῖ νὰ τον ἰδῆ — τὸν πῖλόν του — ἀλλὰ μόνον τοὺς ἀφροὺς τῶν κυμάτων ἔβλεπεν. Ἐπέστρεψε λοιπὸν εἰς τὴν οἰκίαν του τεθλιμμένος καὶ περιλυτος συλλογιζόμενος ὅτι ἀπέμεινε χωρὶς — πῖλον!..

Εἰσέρχεται εἰς τὴν οἰκίαν του καὶ πίπτει ἐπὶ τῆς κλίνης του. Μόλις δὲ ἔκλειε τὰ βλέφαρά του καὶ ἤκουσεν ἐλαφρὸν κρότον, ὡς νὰ ἐξέε τις διὰ τῶν ὀνύχων τὴν θύραν του. Ἐγείρετε ἀμέσως καὶ ἀνοίγει... Τί νομίζετε δὲ ὅτι βλέπει;

Βλέπει τὸν Πιστὸν ἰστάμενον πρὸ τοῦ κατωφλίου



Ο ΠΙΣΤΟΣ ΚΥΩΝ.

—κρατοῦντα εἰς τὸ στόμα του τὸν πῖλον τοῦ κυρίου του — καὶ στηρίζοντα ἐπὶ τοῦ τοίχου τὸ κατὰ-πονον καὶ τρέμον σῶμά του Ἦτο αἱματόφυρτος· τὰ νερά βέοντα ἐκ τῶν τριχῶν του, αἷτινες εἶχον ἀλλόκοτον χρῶμα, ἀνεμιγνύοντο μετὰ τοῦ αἵματος καὶ ἔσταζον κατὰ γῆς. Φόβος ἦτο τὸ θέαμα ἐκεῖνο. Ὁ Νικόλαος κύπτει μετὰ δακρύων καὶ λυγμῶν, ἀσπάζεται τὸν Πιστὸν του καὶ λαμβάνει τὸ πῖλόν του!

Ὁ δὲ Πιστὸς ἔρριψε τὸ ἡμίσεστον βλέμμα του — ὡς τελευταῖον ἀσπασμὸν — πρὸς τὸν κύριόν του, ἐξέβαλε ἀσθενῆ κραυγὴν — :κραυγὴν χαρᾶς διότι τὸν ἠσπάσθη ὁ κύριός του, ἢ λύπης διότι τόσῳ ταχέως τὸν ἐλησμόνησε; τίς οἶδε! — ἐξέβαλε κραυγὴν ἀσθενῆ καὶ ἀπέθανε!..